

paa, hvad der er Meningen med Paragraffen selv med denne Ændring. Naar man har en bestemt Mening om en bestemt Ting, er det en stor Fordel, at man udtrykker det i Loven. Gaar Tilføjelsen baade paa „Skoleforsømmelse“ og „Dovenskab“ eller kun paa „Dovenskab“? Jeg er ikke selv saa stor Sprogmand, at jeg tør afgøre det.

Til Slut skal jeg kun sige, at det Forsvar, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (P. Madsen) gav for § 2, tjente Paragraffen daarligere end et Angreb. Han sagde, at denne Paragraf kunde vi udmærket stemme for, idet vore kommunale Raad vare saa udmærkede, at de aldrig gik Forældrene og Værgerne for nær. Det kan saamænd godt være, man har i det mindste meget faa Eksempler derpaa. Men at vi i Rigsdagen skulle skrive daarlige Love, fordi vi kunne stole paa, at de ikke ville blive misbrugte af de vedkommende Autoriteter, synes jeg, er et overordentlig daarligt Standpunkt. Det ærede Medlems for Holbæk Amts 5te Valgkreds Udtalelser vise i Virkeligheden, at ogsaa han mener, at § 2 ikke er saa god, som den kunde og burde være.

Ordføreren (Jensen-Knudstrup): I Anledning af de Udtalelser, der nu faldt fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen), skal jeg sige, at den tilbagevisende Sætning „som er Barnet tilregnelig“ gaar ikke paa andet end „Dovenskab“. Den „oftere gentagen Skoleforsømmelse“, som er det første Led, handler kun om den Forsømmelse, som almindelig kaldes „Skulken“. Den anden Skoleforsømmelse — det er dette, det ærede Medlem blander sammen — som Skoleloven indeholder Straffebestemmelser om, er den, der er Forældrene tilregnelig. Der er her i § 2 ikke Tale om Forældremagtens Fratagelse, Værgeraadet skrider ikke ind. Der er kun Tale om en midlertidig Anbringelse i saadanne Skoler, der for Resten aldrig ville findes udenfor de store Byer. Paragraffen faar, hvad det angaar, slet ingen Betydning for Landkommunerne, idet saadanne Internater kun findes i de store Byer, hvor ogsaa den Paragraf i det hele vil finde Anvendelse. Jeg vil ikke beskyldte det ærede Medlem for ikke at forstaa Loven, men hans Opfattelse af dette Punkt mener jeg, er mangelfuld.

Sabroe: Det glæder mig at have tvunget det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) til

at erkende Sandheden. Det lykkedes mig ved min forrige Udtalelse at faa det ærede Medlem til at læse op af Rigsdagstidenden, hvad jeg forleden Dag sagde her i Tinget under 2den Behandling af dette Forslag, og det fremgaar af det ærede Medlems egen Oplæsning af Rigsdagstidenden, at hvad han forud for dette Møde har paa-staaet, at jeg skulde have sagt, er fuldstændig grebet ud af Luften.

Ingvard Jensen: Det er den ærede Ordførers Udtalelser, der give mig Anledning til at gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg ønskede oprigtigt talt ikke at blande mig ind i Diskussionen mere end højst nødvendigt. Jeg erkender saa fuldt som andre, at, set som Helhed, er dette en god Lov, men det var dog ikke saa forunderligt, om denne gode Lov kunde have sine svage Sider, og den har — derom er jeg fuldt overbevist — en meget svag Side i § 2. Jeg beklager, at den i Stedet for at blive forbedret ved Ændringsforslaget, bliver, jeg havde nær sagt, fordummet. Den bliver saaledes, at man ikke kan finde Mening i den.

Den ærede Ordfører sagde, at man kunde nok undertiden finde, at Barnets Dovenskab var tilregnelig. Men jeg mener, at den er som Regel tilregnelig. Dovenskab, som ikke er tilregnelig, forstaaer jeg ikke, det er noget, som uhyre sjældent findes, og jeg mener, at det ikke er rigtigt at lave en Paragraf for et saa uhyre sjældent Tilfælde. Dette, der er det slemme ved denne Paragraf, er det, som den ærede Ordfører nu saa aabent og frit erkender, at man træder i Forhold til Barnet i Stedet for til Forældrene. Det er dem, der bære Ansvar for Barnet, og vil man raade Bod paa noget, der vedrører Barnet, og som ligger uden for selve Skolegerningen, skal man gaa til Forældrene, ikke til Børnene. Jeg er meget bange for at gøre Indgreb i Forældremyndigheden. Denne er nemlig efter min Mening den højeste Myndighed paa Jorden, og den bør paa ingen Maade angribes. Men dette vil ske i et Tilfælde som dette, hvor man gaar uden om Forældrene, uden om Hjemmet og tillader sig at disponere over Børnene paa den Maade, som Lovforslaget her bestemmer. Jeg har ganske vist den samme Opfattelse, som den ærede Ordfører gjorde gældende, at der i § 18 forhaabentlig er saa betryggende Bestemmelser, at et saadant Tilfælde som det, § 2 omtaler, saa godt som aldrig vil finde Sted og rimeligvis aldrig vil finde Sted